

Inczédy Tamás

EGYSZER FENT

2018-02-12 | NOVELLA

Nem lehet igaz, gondolta, de látta, hogy igaz: a szentek torzak voltak. Viaskodott, hogy vajon az univerzum szabályai borultak-e fel, vagy az ő elméje, illetve hogy a két lehetőség közül melyik volna szerencsésebb. Egyelőre elvetette mindkettőt – talán van harmadik, profán és egyszerű. Talán.

Ott ült a legmagasabb gerendán, fent a kupolában, és gondolkozott. Egércincogást hallott. Körbepillantott, sehol nincs egér, csak torz szentek. Lenézett, és összerezett az alatta tátongó mélységtől. Lent az egyik oldalajtón emberek léptek az óriási

terembe, mintha csakugyan egerek lettek volna, cincogtak is, vakukat villogtattak. Turisták, gondolta józanul, furcsának tűnt, hogy nemrég maga is az volt.

És egyszerre megértette, hogy a freskó figuráit a kupola homorúsága miatt festették torznak, de ez csak közelről látszik, lentről épp ettől olyan eleven a bibliai jelenet.

a túlvilág

Egyik szentről a másikra siklott tekintete, és azok szépen bemutatkoztak. Mintha közelről láthatna színészeket játszani. De mi van a színfalak mögött? Nyilván a túlvilág. Csak ki kellene mozdítani egy apró darabot a falból, gondolta. Kezét óvatosan kinyújtotta, és ujjja hegyével megérintette a kupolát, aminek túloldalán az idők kezdete óta lüktet a Mindenség.

Akkor valaki fennhangon megszólította. A hangok visszaverődtek, megsokszorozódtak – képzelte vagy tényleg azt hallotta, hogy *Hahó, Freskóember!?*

Hahó!, hallotta újra, ezúttal félreérthetetlen volt, hogy a turisták kiáltanak neki. *Hahó, hahó*, ismételték egyre.

Nem hallom, kiáltott ő is, de tudta, hogy a lentiek sem hallják, így széles mozdulattal füléhez emelte egyik tenyerét, mutatva, hogy nem érti őket. Erre odalent mind egyszerre kiabáltak, de a szavak kivehetetlenek maradtak.

Lemondóan legyintett. Újra a szentek felé fordult volna, hogy csak velük foglalkozzon, de az egyik lenti figura azt intette: *gyere le!*

Nekiállt lemászni.

Nagyon magasan volt, sokáig kellett ereszkednie. Ő maga is furcsállta, milyen sokáig. Egyszerre elvesztette egyensúlyát, és lezuhant.

A turisták elkapták, és óvatosan a kőpadlóra tették. Köszönöm, mondta, majd odafordult ahhoz, aki megkérte, hogy jöjjön le.

Mit szeretne?

Orrhangon hadarta: *tudja, kérem, amíg mozdulatlanul ült odafent, egészen úgy nézett ki maga is, mint egy szent. De aztán megmoccant, és a frászt hozta ránk.*

És miért hívott le?

Csak kérdezni akartam magától valamit.

Mit?

Az ember a magasba mutatott, és kibökte.

Hogy ment föl oda?

Másra számított, de a turistákat csak ez érdekelte, lélegzetvisszafojtva várták a választ. Felnézett hát, kissé el is mélázhatott, mert valaki sürgette: *szóval, hogy ment föl?*

Tekintete most a szentekről a gerendára siklott, amelyen nemrég ücsörgött. Innen vékonyka kötélnek tűnt.

Hümmögött, aztán őszintén válaszolt: *arra nem emlékszem*. A turisták csalódottan sóhajtottak, vállukat rángatták, vakuikat villogtatták, és indultak a túlsó oldalajtó felé. Egyedül maradt az óriási teremben, nézte a hatalmas falakat, melyeken sehol egy kapaszkodó, sehol egy kiugrás. Lehetetlen fölmászni, gondolta, és már ment volna a turisták után, amikor eszébe jutott, hogy még dolga van odafent.

kép | shutterstock. com